

YARGITAY DERGİSİ

(JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION)

Adaletin pusulası
(Compass of justice)

Cilt/Volume : 52
Yıl/Year : 52

Sayı/Issue : 1

Ocak/January 2026
Sıra Sayı/Serial : 184

ISSN 1300-0209

Üç ayda bir yayımlanan hakemli bir dergidir.

This journal is a peer-reviewed journal published once every three months.

www.yargitaydergisi.gov.tr

Yargıtay Dergisi
TÜBİTAK ULAKBİM Hukuk Veri Tabanında
2017 yılından itibaren dizinlenmektedir.

Yargıtay Başkanlığı Adına Sahibi
On Behalf of Presidency of the Court of Cassation, Publisher

Ömer KERKEZ

Yargıtay Başkanı

Yayın Kurulu Başkanı
Chairman of the Editorial Board

Hikmet KANIK

Yargıtay 3. Hukuk Dairesi Üyesi

Yayın Kurulu Üyeleri
Editorial Board

Erdem ŞİMŞEK

Yargıtay 2. Hukuk Dairesi Üyesi

İlhan KARA

Yargıtay 6. Hukuk Dairesi Üyesi

Fatih AKDOĞAN

Yargıtay 1. Ceza Dairesi Üyesi

Muhammed YAVUZ

Yargıtay 3. Ceza Dairesi Üyesi

Editör

Editor

Firuze BIYIK

Yargıtay Tetkik Hâkimi

Yayın İşleri Müdürü
Publishing Manager

Duran ARTUÇ

Yayın Tasarım/Publishing Design

Yaprak DURMUŞ

Dergiye yapılan atıflarda “YD” kısaltması kullanılmalıdır.

For citations please use the abbreviation: “YD”

Yönetim Yeri/Place of Management

Yargıtay Yayın İşleri Müdürlüğü, İncek Şehit Savcı Mehmet Selim Kiraz Bulvarı,
No: 6, B Blok (Hukuk Binası), Ahlatlıbel-Çankaya/ANKARA

Telefon/Phone: 0312 836 06 07 – 0312 836 00 76

E-posta/E-mail: dergi@yargitay.gov.tr

Web sitesi/Website: www.yargitaydersisi.gov.tr

Abonelik Subscription

Abone bedeli; Yayın İşleri Müdürlüğümüzün
T.C. Vakıflar Bankası Yargıtay/Ankara Şubesi
IBAN: TR65 0001 5001 5800 7305 3310 60 nolu banka hesabına
“Yargıtay Yayınları Döner Sermaye İşletmesi” adına yatırılmalıdır.

Abone olmak için Abone Servisimizi (0 312 836 06 09) arayınız.

Hiçbir yerde **temsalcimiz yoktur.** Ödemeli olarak dergi gönderilmez.

Bu dergide yayımlanan yazılarda ileri sürülen görüşler yazarlarına aittir.
Articles published in this journal represent only the views of the contributors.

Copyright © 2023

**Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Yargıtay Başkanlığının yazılı izni
olmadan, fotokopi yoluyla veya elektronik, mekanik ve sair suretlerle kısmen veya
tamamen çoğaltılamaz, dağıtılamaz, kayda alınamaz.**

All rights reserved. No part of this publication may be copied, reproduced, stored in a
retrieval system, or transmitted, in any form or by means, without the prior expressed
permission in writing of Presidency of the Court of Cassation.

Baskı

Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu
An-Ce Matbaası
Tel: (0-312) 278 76 10
Faks: (0-312) 278 25 68

YARGITAY DERGİSİ YAYIN İLKELERİ

1. 1975 yılında yayın hayatına başlayan Yargıtay Dergisi (YD), “Hakemli Dergi” statüsünde üç ayda bir olmak üzere Ocak, Nisan, Temmuz ve Ekim aylarında yayımlanır.

2. Dergide hakemli ve hakemsiz makalelere birlikte yer verilir. Hakemli olarak yayınlanmasına karar verilen makalelerin hakemli olduğu dergide ayrıca gösterilir. Hakemsiz makalenin yayınlanıp yayınlanmayacağına Yayın Kurulu karar verir.

3. Derginin amacı; hukuki konularda bilimsel çalışmalar yayımlamaktır.

4. Yazıların; özgün, başka bir yerde yayımlanmamış veya yayımlanmak üzere gönderilmemiş olması gerekir.

5. Yayımlanan makaleden kaynaklanan her türlü sorumluluk yazara aittir.

6. Makale, bilgisayar ortamında Microsoft Word programında yazılır.

7. Makale, bilimsel bir çalışma niteliğini taşıyamayacak ölçüde kısa ya da makale formatının sınırlarını aşacak şekilde uzun olmamalıdır.

8. Derginin yazı dili esas olarak Türkçe olmakla birlikte, dergide yabancı dilde yazılara da yer verilir. Yazı, Türkçe veya yabancı dillerden herhangi birinde yazılmış olsa dahi 13 kelimeyi aşmayan “başlık”, 150-350 kelime arası “öz (abstract)” ve 5-8 kelime arası “anahtar kelimelerin (keywords)” bulunması gerekir. Makalenin adı, “öz”ü, anahtar kelimeleri, keywords ve abstract bilgileri Türkçe ve İngilizce olarak makale ile birlikte yer alır. Bu bilgiler sırasıyla yazının başına eklenip, Türkçe veya İngilizce olarak yazarları tarafından makale ile birlikte gönderilir.

9. Yazar, adı ve soyadını, unvanını, görev yaptığı kurumu, iletişim adresini, telefonu ile mutlaka e-mail adresi ve ORC kimlik numarasını (ORCID) çalışmasının başına ekleyeceği üst kapak sayfası ile birlikte bildirmelidir. Makaleyi gönderen yazarın ismini ve ORC kimlik numarasını (ORCID) yazmaması/unutması durumunda makalesi yayımlanmayacaktır. Makale, A4 boyutunda birinde yazara ilişkin bilgileri içeren kapak sayfası bulunan, diğerinde bulunmayan iki nüsha halinde gönderilir. Yazı, ana metinde 1,5 satır aralığı ile 11 punto; dipnotlarda tek satır aralığı ile 9 punto kullanılarak Times New Roman, normal stil karakterinde yazılmalı, metin iki yana yaslanmalı, sayfanın tüm kenarlarında 2,5 cm boşluk bırakılmalıdır. Başlık ve alt başlıklar dışında koyu (bold) yazı karakteri kullanılmamalıdır.

10. Dipnotlar sayfa altında gösterilir ve numaraları noktalama işaretlerinden sonra kullanılır. Dipnotta kaynak verilirken yazarın soyadı ve

adının sadece baş harfleri büyük olur. Verilen kaynak kitap ise kitabın adı, kitabın basıldığı yer, basım yılı ve atıf yapılan sayfa numarası sırası ile verilir. Verilen kaynağın makale olması halinde ayrıca, makale adı çift tırnak içine alınır. Ancak makalenin yer aldığı eserin basım yeri ve tarihinin yazılması gerekmez. Verilen kaynak internet dokümanı ise makale yazarının soyadı, adı, makale adı, dergi adı ve sayısı, hangi tarihte ve hangi siteden erişildiği bilgilerine sırası ile yer verilir. Tüm göndermeler yazarın soyadı yazılarak yapılır.

Kitap için örnek: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, s.28.

Makale için örnek: Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861), s.826.

İnternette alınan doküman için örnek: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, S.2015/4(64), 11.03.2016 tarihinde <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf> adresinden erişildi.

Gönderme örnek: Yılmaz, s.20.

11. Makale sonunda “kaynakça” bulunmalıdır. Kaynakça; metin içindeki ilk (tam) atıflar, “yazarın soyadı, adı” şeklindeki alfabetik düzene uyularak düzenlenir.

Örneğin: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861).

12. Makalede “anlatım planı”na veya “içindekiler”e yer verilmez.

13. Makalede yer alan kısaltmalara ilişkin cetvel metnin sonunda yer almalıdır.

14. Makale yayımlanmak üzere **dergi@yargitay.gov.tr** adresine e-posta ile gönderilir.

15. Yazarların dergiye gönderdikleri yazılarının denetimini yapmış oldukları ve bu haliyle “basıla” verdikleri kabul edilir. Bilimsellik ölçütlerine uyulmadığı ve olağanın üzerinde yazım yanlışlarının tespit edildiği yazılar, Yayın Kurulu tarafından geri çevrilir. Makale, Yargıtay Dergisi yayın ilkelerine uygun değilse reddedilir. Reddedilen yazılar yazarına iade edilmez. Yayın Kurulunun izni olmadıkça hakemlik sürecine başlandıktan sonra makale geri çekilemez, başka yerde yayımlanamaz.

16. “Kör hakemlik” sistemi uyarınca, kapak sayfası olmayan makale nüshası hakemlere gönderilir. Yazara yazının hangi hakeme gönderildiği konusunda bilgi verilmez. Yazının yayımlanması hakemler tarafından uygun bulunmadığı takdirde durum yazara bildirilir. Hakem raporları esaslı düzeltme içeriyorsa; rapor, hakem adı belirtilmeksizin yazara gönderilir. Yazar, sadece belirtilen düzeltmeler çerçevesinde değişiklikler yapabilir. Bu düzeltmeler yazar tarafından kabul edilip, işlenmesi ve hakemler tarafından uygun görülmesi koşuluyla makale yayımlanır. Hakemlerin raporlarının olumsuz olması durumunda tekrar bir hakem incelemesi yapılmaz.

17. Yazarlara ve hakemlere 23 Ocak 2007 tarih ve 26412 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “Kamu Kurum ve Kuruluşlarınca Ödenecek Telif ve İşlenme Ücretleri Hakkında Yönetmelik” çerçevesinde telif ve hakem ücreti ödenir. Yazılar yayımlanmak üzere kabul edildiği takdirde, elektronik ortamda tam metin olarak yayımlamak da dahil olmak üzere tüm yayın hakları Yargıtay Dergisi’ne aittir. Yazarlar telif haklarını Yargıtay Dergisi’ne devretmiş sayılır. Elektronik yayım için ayrıca telif ücreti ödenmez.

18. Yayımlanan makalenin yazarına üç adet, hakemlere birer adet dergi gönderilir.

19. Dergide çeviri eserlere, kitap ve karar incelemelerine, mevzuat değerlendirmeleri ile bilgilendirici notlara da yer verilir. Bu tür yazılar hakeme gönderilmeyip, Yayın Kurulu kararı ile yayımlanır.

20. Makalenin yayımlanması için en az iki hakemin kabulü, hakem raporları arasında çelişki olması halinde editörün görüşü doğrultusunda veya üçüncü bir hakem raporu alındıktan sonra Yayın Kurulunun onayı gerekir.

21. Makale geliş tarihine göre kayıt altına alınarak sıra numarası verilir.

22. Dergiye yayınlanmak üzere makale gönderen yazar yukarıdaki yayın ilkelerini kabul etmiş sayılır.

JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION (JCoC) EDITORIAL PRINCIPLES

1. Published since 1975, the Journal of the Court of Cassation (JCoC) is a quarterly “peer-reviewed” periodical issued in January, April, July and October.

2. JCoC includes peer-reviewed and non-peer-reviewed articles. Manuscripts designated for publication through peer-review shall be indicated as such in the Journal. The Editorial Board shall decide whether a non-peer-reviewed article will be published or not.

3. JCoC’s purpose is to publish scientific works on law.

4. Manuscripts must be original, not have been published or submitted for publication elsewhere.

5. Author(s) shall have all liabilities arising from the published article.

6. The manuscript shall be typed in Microsoft Word software.

7. The manuscript must not be too short for a scientific study or too long to exceed the limits of the article format.

8. While JCoC’s publication language is essentially Turkish, it shall accommodate articles in foreign languages as well. The article, whether in Turkish or in any foreign language, must have a “title” not exceeding 13 words, an “abstract” of 150 to 350 words, and 5 to 8 “keywords”. The title, abstract and keywords of the article shall be included in the manuscript in Turkish and English together. Such information shall be inserted in the beginning of the article in the said order, and submitted in Turkish or in English along with the manuscript by the author(s).

9. The author must indicate his/her full name, title, affiliated organization, contact address and telephone, and absolutely, e-mail address and ORCID ID number in the top cover page added to the beginning of the manuscript. The article will not be published if s/he forget/does not write the name of the author and the ORCID ID number. The manuscript shall be submitted in two copies each in A4 size paper, one having the cover page with author information, the other with no author information. The manuscript shall be typed in normal style, justified, Times New Roman 11 font size with 1.5 line spacing in the main text, and 9 font size, single spaced in the footnotes; page margins 2,5 cm all around. Bold font should not be used except in the title and subtitles.

10. Footnotes shall be placed at page bottom, and marking numbers inserted after punctuation marks in the text. When providing references in the footnote, only the initial letters of the author’s last name and given

names shall be capitalized. Where a book is referenced, the referencing shall include the title, place of print, year of print and referred page of the book in the order herein. Where an article is referenced, the title of the article shall be quoted in double-quotation marks. However, it is not necessary to include the place of print and the date of the work in which the article appeared. Where the reference source is from the Internet, the following information shall be furnished in the following order: last name and given names of the author, article title, Journal title and issue, date of access and website address. All citations shall mention the author's last name.

Example of book reference: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, p.28.

Example of article reference: Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861), p.826.

Example of Internet reference: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, No 2015/4(64), accessed on 11.03.2016 at <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf>.

Example of citation: Yılmaz, p.20.

11. The manuscript should have a “references section” at the end. It is organized with respect to the alphabetical order of “author’s surname, first name”.

For example: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861).

12. “Contents” and “narrative plan” are not included in the article.

13. The “Abbreviations Chart” should be placed at the end of the text.

14. The manuscript submitted for publication shall be communicated by e-mail to: **dergi@yargitay.gov.tr**

15. It shall be assumed that the manuscripts submitted by authors to the Journal have been checked and submitted “for print as is”. Manuscripts that are identified as non-conforming to the scientific criteria and having more spelling errors than usual shall be returned by the Editorial Board. Where the manuscript fails to comply with the editorial principles of the Journal of the Court of Cassation, it shall be rejected. Rejected manuscripts shall not be returned to the author. Unless it is allowed by the Editorial

Board, the article cannot be withdrawn and published elsewhere after the refereeing process has started.

16. Pursuant to the “double blind peer review” system; the copy of the manuscript without the cover page shall be communicated to the reviewers. No information on reviewers shall be furnished to the author. Where the reviewers do not approve the manuscript for publication, this shall be notified to the author. Where the reviewers’ report calls for major revision(s), such report shall be communicated to the author without indicating the identity of reviewers. The author may make changes only in the context of the requested corrections. The manuscript shall be published provided that such corrections be accepted, inserted by the author and approved by the reviewers. Where the reviewers’ report is negative, no further review shall be undertaken.

17. Authors and reviewers shall be paid copyright fees and reviewing fees respectively on the basis of the “Regulation on Copyright and Processing Fees Payable by Public Entities” published in the Official Gazette of 23 January 2007 issue 26412. Where the manuscripts are accepted for publication, all publication rights shall be owned by the Journal of the Court of Cassation including full-text publication in electronic media. Authors shall be considered to have transferred their copyright to the Journal. No further royalties shall be paid for electronic publication.

18. Three copies of the Journal that contains the published article shall be sent to the author, and one each to the reviewers.

19. The Journal includes translated works, book and decision reviews, informative notes on legislative reviews as well. Such works shall not be directed to reviewers; they will be published by a decision of the Editorial Board.

20. The manuscript requires approval by at least two reviewers for publication; where the reviewers’ reports fail to concur, the approval of the Editorial Board shall be required upon the Editor’s opinion or after obtaining a third reviewer’s report.

21. Manuscripts shall be recorded and numbered in the order of receipt.

22. Authors who submit manuscripts to the Journal for publication shall be deemed to have agreed to the editorial principles herein.

İÇİNDEKİLER CONTENTS

HAKEMLİ MAKALELER PEER REVIEWED ARTICLES

Doç. Dr. Remzi DEMİR

Zorunlu Mecra İrtifakının Hükümleri

Provisions Of Obligatory Duct Easement..... 13-43

Dr. Sema Gizem ÖZDEMİR

Resmi Vasiyetnamede Şekle Aykırılık Halinde Vasiyetname
Lehine Yorum İlkesinin Uygulanabilirliği

*Applicability Of The Principle Of Interpretation In Favor Of The
Will In Case Of A Form Defect In The Official Will*..... 45-68

Yağmur Nisa AKSU

Bir Tedavi Yöntemi Olarak Yapay Rahim

Artificial Womb As A Treatment Method..... 69-81

Aslıhan ULUSOY METİN

İfşa ve Dijital Linç Karşısında Lekelenmeme Hakkı

*The Right Not To Be Stigmatised In The Face Of Online Exposure
and Shaming Campaigns*..... 83-118

AKADEMİK YAZILAR

ACADEMIC WRITINGS

Osman ATALAY

Ceza Adalet ve İnfaz Sisteminde Denetimli Serbestlik Kurumu
ve İnfaz Kanunu 105/A Maddesi

*The Probation Institution In The Criminal Justice and Execution
System and Article 105/A Of The Law On Criminal Execution.....* 119-164

HAKEMSİZ MAKALELER

ARTICLES

Av. Oğuz KILINÇ

Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun TCK m.83 m.88 Hükümlerinin
Uygulama Alanı Üzerine Verdiği 11.05.2022 Tarihli 2020/1-382
E. 2022/345 K. Sayılı Kararının İncelenmesi

*Review Of The Supreme Court Of Appeals Criminal General
Assembly's Decision No. 2020/1-382 E. 2022/345 K. Dated
11.05.2022 On The Scope Of Application Of Articles 83 and 88 Of
The Turkish Penal Code Review Of The Decision* 165-186

ZORUNLU MECRA İRTİFAKININ HÜKÜMLERİ

PROVISIONS OF OBLIGATORY DUCT EASEMENT

Doç. Dr. Remzi DEMİR*

ÖZ

Mülkiyet hakkının içeriği, hukuk düzeninin sınırları içinde, o şey üzerinde dilediği gibi kullanma, yararlanma ve tüketme yetkilerinden oluşur. Malikin katlanma ödevi, üçüncü kişiler ya da toplum yararına mülkiyet hakkına yönelik bazı müdahalelere katlanma yükümlülüğüdür. Yüklü taşınmaz maliki, mecra geçirme gereksinimi duyan komşu taşınmaz maliki lehine taşınmazından mecra geçirilmesine katlanmak zorundadır. Mecra, bir akış sağlamak suretiyle su, gaz, elektrik enerjisi gibi şeylerin veya enerjinin aktarılmasına ve dağıtımına yarayan teknik tesisatlar, setler ve hendekler olarak tanımlanır. Zorunlu mecranın geçirilmek istenmesi, katlanan taşınmaz maliki bakımından eşyaya bağlı bir borçtur. Zorunlu mecra hakkı kanundan doğan, dolaylı bir mülkiyet hakkı kısıtlamasıdır. Hak sahibi, doğrudan doğruya ve kendiliğinden mecra geçirecek olan taşınmaza müdahalede bulunma yetkisine sahip değildir. Zorunlu mecra hakkıyla yüklü taşınmazın maliki, menfaatlerinin hakkaniyete uygun bir şekilde gözetilmesini talep edebilir. Yüklü taşınmaz maliki durumun değişmesi halinde mecraların yerinin değiştirilmesini talep etme hakkına sahiptir. Böylelikle, yüklü taşınmaz malikinın katlandığı fedakârlığın hafifletilmesi temin edilir. Çalışmamızda, öncelikle zorunlu mecra irtifakının tanımı, şartları ve hukuki niteliği hakkında genel bilgiler verilecek, daha sonra zorunlu mecra irtifakının hükümleri ayrıntılı olarak incelenecektir. İncelemede bilimsel görüşlere ve Yargıtay kararlarına yer verilecektir.

Anahtar Kelimeler: Mülkiyet Hakkı, Mülkiyetin Kısıtlanması, Mecra, Zorunlu Mecra İrtifakı, Komşuluk Hukuku.

ABSTRACT

The content of the right to property consists of the authority to use, benefit from and consume that thing as one wishes, within the limits of the

Makalenin Geliş Tarihi : 28/04/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Ankara Bölge Adliye Mahkemesi Üyesi, e-mail: remzidemir60@hotmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6025-5476>

legal order. The owner's duty to endure is the obligation to endure some interferences in the right to property for the benefit of third parties or society. The obliged real estate owner has to endure the passage of a waterway from his real estate in favor of the neighboring real estate owner who needs the road crossing. Channel is defined as technical installations, sets and ditches that serve to transfer and distribute things or energy such as water, gas, electrical energy by providing a flow. Requiring to go through the compulsory process is a debt related to the property for the owner of the immovable property. Mandatory media right is an indirect property right restriction arising from the law. The right owner does not give the authority to intervene in the immovable property that will be directly and automatically transferred. The owner of the immovable property, which is burdened with the compulsory right of way, may request that his interests be equitably observed. The obliged real estate owner has the right to request the location of the channels to be changed if the situation changes. This regulation aims to alleviate the sacrifices made by the liable real estate owner. In our study, first of all, general information will be given about the definition, conditions and legal nature of compulsory channel easement, and then the obligatory duct easement will be examined in detail. Scientific opinions and Supreme Court decisions will be included in the review.

Keywords: Property Right, Restriction of Property, Duct, Obligatory Duct Easement, Law of Neighborhood.

**RESMİ VASİYETNAMEDE ŞEKLE AYKIRILIK
HALİNDE VASİYETNAME LEHİNE YORUM İLKESİNİN
UYGULANABİLİRLİĞİ**

***APPLICABILITY OF THE PRINCIPLE OF INTERPRETATION
IN FAVOR OF THE WILL IN CASE OF A FORM DEFECT
IN THE OFFICIAL WILL***

Dr. Sema Gizem ÖZDEMİR*

ÖZ

Çalışmamız, resmi vasiyetnamede şekle aykırılık halinde vasiyetnamenin iptal edilmeden ayakta tutulmasının mümkün olup olmadığını incelemeyi amaçlamaktadır. Bu bakımdan resmi vasiyetnamedeki şekil kuralları ve şekil kurallarına aykırılık halleri önem arz etmektedir. Çalışmamızda ilk olarak resmi vasiyetnamedeki şekil kuralları incelenmiş, resmi vasiyetnamenin düzenlenmesi aşamasında bulunması gereken kişiler açıklanmıştır. Resmi vasiyetnamenin hazırlanması sürecinde resmi memur ve tanık olarak yer alabilecek kişilere değinilmiştir. TMK'ya göre mirasbırakanın okuma yazma bilip bilmemesi yönünden yapılan ayrıma göre vasiyetname türleri ve vasiyetname türlerine göre şekil şartları ele alınmıştır. Ayrıca vasiyetname türleri içinde karma vasiyetnameye de değinilmiştir. Vasiyetname düzenleme ehliyeti ve vasiyetnamenin saklanması konuları şekil kurallarına aykırılıkla ilişkili olmadığından çalışmamızın kapsamının dışında bırakılmıştır. Resmi vasiyetname için öngörülen şekil kuralları açıklandıktan sonra bu şekil kurallarına aykırılık halinde vasiyetname lehine yorum yapılıp yapılamayacağı hususu irdelenmiştir. Bu kapsamda, şekil şartları hususunda asli-tali şekil şartları bakımından bir ayırım yapılmıştır. Asli ve tali şekil şartlarına aykırılık halinde resmi vasiyetnamenin geçerli olup olmayacağı konusu incelenmiştir. Çalışmamızda doktrindeki görüşler ve güncel yargı kararları ele alınmıştır.

Anahtar Kelimeler: Resmi Vasiyetname, Resmi Memur, Tanık, Şekle Aykırılık, Vasiyetname Lehine Yorum.

ABSTRACT

Makalenin Geliş Tarihi : 19/11/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Yargıtay 11. Hukuk Dairesi Tetkik Hakimi, e-mail: semagizzem@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8195-314X>

Our study aims to examine whether it is possible to keep the official will alive without cancellation in case of a violation of the form. In this regard, the formal requirements of a will and cases of non-compliance with these requirements are of great importance. In our study, we first examined the formal requirements for a will and explained who should be involved in drawing up a will. Persons who may act as official officials and witnesses in the formal will process have been examined. In accordance with the Turkish Civil Code, the types of wills are discussed based on whether the testator is literate or illiterate, and the formal requirements for each type of will are examined. In addition, mixed wills are also mentioned among the types of wills. The issues of testamentary capacity and the safekeeping of wills are excluded from the scope of our study as they do not fall within the scope of non-compliance with formal requirements. After explaining the formal requirements for a valid will, the question of whether a will can be interpreted in favor of the testator in the event of a violation of these formal requirements has been examined. In this context, a distinction has been made between primary and secondary formal requirements. The validity of a formal will in cases of non-compliance with primary and secondary formal requirements has been debated. Our study examines the views in the doctrine and current court decisions.

Keywords: Official Will, Civil Servant, Witness, Nonconformity, Favor Testamant

BİR TEDAVİ YÖNTEMİ OLARAK YAPAY RAHİM

ARTIFICIAL WOMB AS A TREATMENT METHOD

Yağmur Nisa AKSU*

ÖZ

1950’li yıllarda ilkel oksijenatörün geliştirilmesinin ardından ekstrakorporeal oksijenasyon ile ileri prematür yenidoğan solunum yetmezliğinin tedavi edilebileceği anlaşılmıştır. 1958 yılında Westin ve arkadaşlarının ısıtılmış bir perfüzyon odasında 7 sağlıklı insan fetüsünün göbek damarlarını kanüle etmesi ve bunları bir oksijenatöre bağlayarak yaşam sürelerini 5-12 saat kadar uzatmasıyla yapay rahim teknolojisi ortaya çıkmıştır. Bu çalışma ile başlayan yapay rahim teknolojisinin serüveni günümüzde devam etmektedir. Ancak aşılması gereken pek çok sorun barındıran yapay rahim teknolojisinin nasıl nitelendirileceği dahi belirsizdir. Çalışmamızda yapay rahim teknolojisi tıbbî cihaz yahut bilimsel araştırma olarak değil bir tedavi yöntemi olarak ele alınacaktır. Çalışmamız kapsamında tedavi ve yapay rahim teknolojisi hakkında genel bilgiler verilecek ve ardından yapay rahim teknolojisinin kısa, orta ve uzun vadeli amaçları doğrultusunda tedavi yöntemi olarak nitelendirilmesinin mevcut Türk hukuk düzeninde mümkün olup olmadığı değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Rahim, Tedavi, Tedaviyi Reddetme Hakkı, Fetüsün Hukukî Statüsü, Tedavi Hakkı

ABSTRACT

Following the development of primitive oxygenation technology in the 1950s, it was understood that extracorporeal oxygenation could be used to treat advanced respiratory failure in preterm newborns. In 1958, the concept of an artificial womb emerged when Westin and colleagues cannulated the umbilical vessels of 7 healthy human fetuses in a heated

Makalenin Geliş Tarihi : 07/05/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Avukat, LL.M / İstanbul Aydın Üniversitesi Özel Hukuk Doktora Programı öğrencisi, e-mail: ynisaaaksu@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0000-4340-1291>

Finansal Destek: Bu çalışma; TÜBİTAK 1001 – Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Projelerini Destekleme Programı çerçevesinde gerçekleştirilen Kardeşliğin ve Hamileliğin Sonu: Yapay Rahim Teknolojisine Hukuk Nasıl Cevap Verecek? (Proje numarası 123K417) projesi kapsamında gerçekleştirilmiştir.

perfusion chamber and connected them to an oxygenator, extending their survival for about 5 to 12 hours. The journey of the artificial womb has continued since this initial study. However, there remains uncertainty even regarding how to qualify the artificial womb, which encompasses many challenges that need to be addressed. In our study, the artificial womb will be examined not as a medical device or scientific research but as a treatment method. Within the scope of our work, general information on treatment and the artificial womb will be provided, followed by an evaluation of whether it can be qualified as a treatment method by the current Turkish legal framework, in line with its short-term, medium-term, and long-term objectives.

Keywords: Artificial Womb, Treatment, Right to Refuse Treatment, Legal Status of the Fetus, Right to Treatment

İFŞA VE DİJİTAL LİNÇ KARŞISINDA LEKELENMEME HAKKI

THE RIGHT NOT TO BE STIGMATISED IN THE FACE OF ONLINE EXPOSURE AND SHAMING CAMPAIGNS

Aslıhan ULUSOY METİN*

ÖZ

İnternet, bir yandan dünyayı avuç içine sığacak ölçüde küçültüp bilgiye erişimi hızlandırırken, diğer yandan bireyleri dijital mecraların özgün riskleriyle karşı karşıya bırakmıştır. Sosyal medya ortamlarında “aktivizm” başlığı altında yürütülen ifşa ve dijital linç kampanyaları, kişilere somut olgu isnadı yöneltilmesini yaygınlaştırmaktadır. İnternetteki bilginin yayılım hızı, içeriklerin kalıcılığı ve arama motoru görünürlüğü birleştiğinde bu isnatlar kısa sürede geniş kitlelere ulaşarak şeref ve itibar üzerinde silinmesi güç bir “leke” etkisi doğurmaktadır. Bu nedenle yalnız olgunun kendisi değil, ifşa ve linç pratiklerinin yapısı ile bunları besleyen motivasyonların da doğru okunması gerekir. Bu bağlamda lekelenmeme hakkının koruduğu hukuki menfaatin itibar olduğu kabul edilmeli; dijital platformlarda yöneltilen somut olgu isnatları, ifade özgürlüğü ile lekelenmeme arasındaki adil dengede isabetli biçimde konumlandırılmalıdır. Dijitalleşme, ifadenin geleneksel kanallardan çevrim içi mecralara taşınmasıyla, evrensel bir kişilik değeri olan itibara yönelik saldırıların hem etkisini hem de yoğunluğunu belirgin biçimde artırmıştır. Viral yayılım ve kalıcı indeksleme, “somut olgu isnadı” içeren paylaşımların kısa sürede geniş kitlelere ulaşmasını ve lekelenme etkisinin silinmesi güç, hatta kalıcı bir hâle gelmesini sağlamaktadır. Bu durum, itibara doğrudan saldırı niteliğindedir. Dijital çağın özellikleri, isnadın doğurduğu damgalanma riskini katlayarak lekelenmeme hakkını merkezî bir güvenceye dönüştürmektedir. Bu nedenle, ifade özgürlüğüyle kurulan dengede, isnat niteliği taşıyan söylemler daha sıkı bir hukuksal denetime tabi tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Lekelenmeme Hakkı, Dijital Linç, İfşa, Sosyal Medya, İfade Özgürlüğü, Suç İsnadı.

Makalenin Geliş Tarihi : 17/09/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Yargıtay 11. Ceza Dairesi Tetkik Hakimi, e-mail: aslyhanulusoy@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1238-0288>

ABSTRACT

While the internet has shrunk the world to the size of our hands and accelerated access to information, it has simultaneously exposed individuals to unique risks inherent in digital platforms. Under the banner of activism, online exposure and shaming campaigns have normalised directing factual allegations at individuals; when the speed of online diffusion, the permanence of content and search-engine visibility converge, such allegations quickly reach large audiences and create an indelible “stain” on a person’s honour and reputation. It is therefore essential not only to examine the incidents themselves but also to understand the structure and motivations behind exposure and online shaming practices. In this light, the legal interest protected by the right not to be stigmatised is reputation, and factual allegations made on digital platforms must be carefully weighed within the fair balance between freedom of expression and the right not to be stigmatised. Digitisation, by shifting expression from traditional channels to online forums, has markedly increased both the impact and intensity of attacks on this universal personality interest. Viral dissemination and persistent indexing enable posts containing such allegations to reach vast audiences swiftly and make the stigmatisation effect durable, even permanent. In this context, the interest being protected is reputation itself. Features of the digital age amplify the risk of stigma generated by allegations, turning the right not to be stigmatised into a central safeguard. Accordingly, statements amounting to allegations, particularly of criminal conduct, should be subjected to stricter legal scrutiny when weighed against freedom of expression.

Keywords: Right not to be stigmatised, online exposure, online shaming, social media, freedom of speech, criminal charge.

**CEZA ADALET VE İNFAZ SİSTEMİNDE DENETİMLİ
SERBESTLİK KURUMU VE İNFAZ KANUNU 105/A MADDESİ**

**THE PROBATION INSTITUTION IN THE CRIMINAL
JUSTICE AND EXECUTION SYSTEM AND ARTICLE 105/A
OF THE LAW ON CRIMINAL EXECUTION**

Osman ATALAY*

GİRİŞ

Suç ve ceza siyaseti açısından, sadece mahkemelerce verilen *cezalarla* toplumu korumak mümkün değildir. Suç işleyen kimseye en uygun müeyyidenin uygulanabilmesi için; *Alternatif yaptırımlara, ceza ve güvenlik tedbirlerine*, ihtiyaç duyulmaktadır.

Dünyada ve Ülkemizde ceza ve infaz sisteminde en önemli değişikliklerin başında *denetimli serbestlik kurumu* gelmektedir. Özellikle içinde bulunduğumuz yüzyılda, Ceza ve Adalet sisteminde, *cezalandırıcı adalet sisteminden, rehabilite edici(onarıcı) adalet sistemine* yönelik olduğu belirlenmiştir.

Bu önemli değişikliğinin farklı nedenleri bulunmaktadır. Öncelikle ceza adalet sisteminin temel amacı;

1- *Özel önleme*, olarak adlandırılan suç işleyen bireyin rehabilitasyonunu sağlayarak tekrar suç işlemesini önlemek,

2- *Genel önleme*, olarak bilinen toplumda suç işleme olasılıkları bulunan bireylerin suç işlemesini önlemek. Sonuçta, *toplumun güvenliğini* sağlamaktır.

Makalenin Geliş Tarihi : 06/11/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Yargıtay 1. Ceza Dairesi Üyesi,
e-mail: osmanatalay1@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6228-6361>

**YARGITAY CEZA GENEL KURULU’NUN TCK M.83 M.88
HÜKÜMLERİNİN UYGULAMA ALANI ÜZERİNE VERDİĞİ
11.05.2022 TARİHLİ 2020/1-382 E. 2022/345 K. SAYILI
KARARININ İNCELENMESİ**

***REVIEW OF THE SUPREME COURT OF APPEALS CRIMINAL
GENERAL ASSEMBLY’S DECISION NO. 2020/1-382 E. 2022/345 K.
DATED 11.05.2022 ON THE SCOPE OF APPLICATION OF
ARTICLES 83 AND 88 OF THE TURKISH PENAL CODE
REVIEW OF THE DECISION***

Av. Oğuz KILINÇ*

ÖZ

Bu çalışmada, Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun 11.05.2022 tarihli ve 2020/1-382 E. 2022/345 K. sayılı kararı; ihmali suçlar, garantörlük statüsü ve teşebbüs kurumu ekseninde incelenmiştir. İncelemeye konu somut olayda; sanığın, ebeveyni üzerinde kurduğu hakimiyetle korumasız bıraktığı altı yaşındaki mağduru, kış koşullarının hüküm sürdüğü ormanlık alana terk etmesi eyleminin, TCK m. 83 kapsamında ‘kasten öldürmenin ihmali davranışla işlenmesi’ suçuna teşebbüs mü, yoksa TCK m. 88 kapsamında ‘kasten yaralamanın ihmali davranışla işlenmesi’ suçunu mu oluşturduğu hususu tartışılmaktadır.

Çalışma kapsamında öncelikle sanığın eylemi yapısal olarak analiz edilmiştir. Bu bağlamda, öncelikle ihmali suçların yapısal özellikleri, özellikle gerçek ihmali suçlar ile ihmal suretiyle icra suçları arasındaki ayrım detaylıca analiz edilmiştir. İkinci olarak, sanığın mağdura karşı hukuki sorumluluğunu tesis eden garantörlük statüsünün kaynakları ve hangisinin somut olayda uygulanması gerektiği hususu tartışılmıştır. Son olarak ise, somut olayda teşebbüs hükümlerinin uygulanıp uygulanmayacağı öğretideki muhtelif görüşler ışığında eleştirel bir yaklaşımla incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Terk; İhmali Davranış; Ölüm Tehlikesi; Garantörlük; İhmali Suçlar

Makalenin Geliş Tarihi : 19/12/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 15/01/2026

* Antalya Barosu, Yüksek Lisans Öğrencisi, İzmir Bakırçay Üniversitesi
Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Kamu Hukuku Anabilim Dalı,
e-mail: 6032121@bakircay.edu.tr – ogzklnc@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-1303-2059>

ABSTRACT

In this study, the decision of the Criminal General Assembly of the Supreme Court dated May 11, 2022, numbered 2020/1-382 E. 2022/345 K., is examined in the context of negligent crimes, guarantor status, and the institution of attempt. In the specific case under review, the defendant's act of abandoning the six-year-old victim, whom he had left unprotected by establishing control over his parents, in a forested area subject to winter conditions, constitutes either an attempt to commit the crime of "intentional killing committed through negligent behavior" under Article 83 of the Turkish Criminal Code (TCK) or an attempt to commit the crime of "intentional injury committed through negligent behavior" under Article 88 of the TCK. 83 of the Turkish Criminal Code ("attempted intentional killing through negligent behavior") or whether it constituted the crime of "intentional injury through negligent behavior" under Article 88 of the Turkish Criminal Code.

Within the scope of this study, the defendant's actions were first analyzed structurally. In this context, the structural characteristics of negligent crimes, particularly the distinction between true negligent crimes and crimes committed through negligence, were analyzed in detail. Second, the sources of the defendant's guarantor status, which established his legal responsibility towards the victim, and which one should be applied in the specific case were discussed. Finally, the applicability of the provisions on attempt in the specific case was examined critically in light of various views in the doctrine.

Keywords: Abandonment; Negligent Conduct; Danger of Death; Forest; Negligent Crimes